

РЕШЕНИЕ

№ 1680

гр. Варна, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря П. В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110203108 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от „Строителство и ремонт 09“ ЕООД-гр.Провадия срещу Наказателно постановление № 613341-F628759/24.11.2021г. на директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП-Варна, с което на дружеството било наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 500 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.261, ал.1 от ЗКПО.

Жалбоподателят счита наказателното постановление за незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон и процесуалните правила, както и поради явна несправедливост на наказанието. Оспорва компетентността на актосъставителя и на наказващия орган, за наличието на която сочи, че не са представени съответни доказателства. Изтъква, че тежестта на доказване на претендираното нарушение е възложена на административно-наказващия орган, а последният не е изпълнил задължението си да докаже истинността на фактическите си твърдения. Счита за нарушена нормата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Твърди, че през процесния

период дружеството не е осъществявало дейност по смисъла на ЗСч, поради което и с оглед разпоредбата на чл.92, ал.4 от ЗКПО не е било задължено да подава годишна данъчна декларация. Привежда доводи за маловажност на случая. Моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление, в съответствие с изложените в жалбата доводи.

В съдебно заседание въззивното дружество, редовно призовано, не се представлява. Чрез процесуален представител- адв.Г. Н. от ВАК депозира писмено становище в подкрепа на жалбата, в което изтъква допълнително, че подаването на декларации за осигурени лица не е идентично с осъществена търговска дейност. Претендира присъждане на разноски.

Представител на въззиваемата страна изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Счита за неоснователни изложените в жалбата доводи като намира, че подаването на справки към НАП установява извършването на дейност от страна на дружеството. Моли съда да потвърди обжалваното наказателно постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираните от дружеството разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена от легитимирана страна– наказаното юридическо лице, в преклузивния 7-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: Дружеството-жалбоподател е с основна дейност строителство на сгради. През 2020г. обаче същото не осъществявало дейност, за което на 30.06.2021г. подало до НСИ декларация в този смисъл. До тази дата също така от страна на дружеството не била подадена декларация по чл.92, ал.1 от ЗКПО.

Впоследствие, на 09.08.2021г. от П. В. Б.- инспектор по приходите в ТД на НАП –Варна, била извършена проверка в съответната информационна система, при която изложените обстоятелства били установени. Проверяващата констатира също, че през 2020г. юридическото лице е подавало декларации обр.1 „Данни за осигурено лице“ и декларации обр.6

„Данни за дължими вноски и данък по чл.42 от ЗДДФЛ“, поради което счела, че в действителност е била осъществявана търговска дейност. Като преценила, че не е спазен законоустановеният срок за подаване на ГДД, на 24.09.2021г. проверяващата съставила акт за установяване на административно нарушение на „Строителство и ремонт 09“ ЕООД за това, че като данъчно задължено лице, което се облага с корпоративен данък, не е изпълнило задължението си да подаде годишна данъчна декларация по чл.92, ал.1 от ЗКПО за 2020г. в ТД на НАП по данъчна регистрация на дружеството-ТД на НАП-гр.Варна, в законоустановения срок по чл.92, ал.2 от ЗКПО-до 30.06.2021г. Актът бил съставен в отсъствието на представляващия дружеството; впоследствие бил предявен и подписан без възражения. Писмени такива били депозирани в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН, но били сметени за неоснователни от наказващия орган.

Въз основа на съставения акт на 03.11.2020г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на „Строителство и ремонт 09“ ЕООД била наложена имуществена санкция в размер на 500,00 лв. за нарушение на чл.92, ал.1 от ЗКПО.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа събраните по делото доказателства- от разпита на свидетелката П. В. Б., както и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на свидетелката следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични. Същата не извлича ползи от твърденията си и няма данни да е заинтересувана или предубедена, при което за съда не съществуват основания за съмнение в достоверността на дадените от нея показания.

С най-голямо значение за изясняването на делото от приобщените писмени доказателства са приложените: справка от ПП СУП за подадени декларации, (от която е видно, че към датата на проверката такава не е била подадена от дружеството), Справка-Данни за осигуряването по БУЛСТАТ, възражение срещу съставения акт, депозирано от управителя на дружеството и декларация, удостоверяваща, че през 2020г. дружеството не е осъществявало дейност по смисъла на Закона за счетоводството. Приложените писмени доказателства подкрепят показанията на свидетелката и позволяват изложената фактическа обстановка да бъде сметена за

установена по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

По приложението на **материалния закон** съдът установи следното:

Разпоредбата на чл.92, ал.1 от ЗКПО задължава данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, да подават годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък. Срокът за изпълнение на посоченото задължение е определен във втората алинея на цитираната норма, а именно- от 1 март до 30 юни на следващата година, като декларацията следва да бъде подадена в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице. Санкционната разпоредба на чл.261, ал.1 от ЗКПО предвижда съответно наказание за данъчно задължено лице, което не подаде декларация по този закон или не я подаде в срок.

Според чл.2, ал.1, т.1 от ЗКПО данъчно задължени лица са местните юридически лица и следователно като юридическо лице „Строителство и ремонт 09“ ЕООД със седалище-гр.Провадия, се явява данъчно задължено лице. От събраните по делото доказателства се установява, че годишната данъчна декларация по чл.92, ал.1 от ЗКПО не е била подадена от дружеството не само в установения за това срок, но и до момента на проверката- обстоятелство, което не е спорно между страните. В същото време обаче съдът съобрази нормата на чл.92, ал.4 от ЗКПО, според която годишна данъчна декларация не подават данъчно задължените лица, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на Закона за счетоводството. Годишна данъчна декларация се подава, когато за данъчния период, през който не е осъществявана дейност по смисъла на Закона за счетоводството, възникне задължение за корпоративен данък или данък върху разходите. Понятието „Предприятия, които не са осъществявали дейност през отчетния период“ е дефинирано в § 1, т. 30 от ДР на ЗСч., според която такива

са предприятия, за които едновременно са налице следните условия: а) през отчетния период не са извършвали сделки по чл. 1, ал. 1 от Търговския закон; б) през отчетния период не са възникнали условия да бъде признат приход съгласно Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти; в) не са осъществявали дейност, свързана с инвестиции, производство и/или продажба; г) не са осъществявали покупка на стоки и услуги с цел получаване на доходи и печалби. В разглежданият случай липсват данни през процесния период дружеството да е сключвало търговски сделки или да е осъществена някоя от останалите хипотези. Наказващият орган се е мотивирал с подаваните от санкционираното лице декларации, образец 1 и образец 6, въз основа на които е формиран извод, че е била осъществявана дейност. От приложената Справка-Данни за осигуряването по БУЛСТАТ обаче е видно, че единственото осигурено лице е управителят на дружеството. Същевременно от Справката за актуално състояние на всички действащи трудови договори се установява, че за периода от 01.01.2020г. до 31.01.2021г. дружеството не е било страна по трудови правоотношения. След като управителят не е самоосигуряващо се лице, с него явно е сключен договор за управление и контрол. Нормативната уредба приравнява този договор на трудов договор за целите на осигуряването. Осигуряването на управителя от дружеството обаче по никакъв начин не може да се приравни на извършване на стопанска дейност. В решението си по КАНД №743/21г. ВАДМС изтъква, че за да се определи една дейност като търговска/стопанска, тя следва да отговаря на следните критерии: 1. Дейността да се извършва по занятие, да е източник на постоянен, регулярен доход и дейността да се осъществява с цел печалба, като не е необходимо печалбата да е фактически реализирана и 2. цените на предоставените услуги или стоки да формират на пазарен принцип. Касационната инстанция сочи също, че според § 1, т. 3 от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност, "стопанска дейност" е дейността, извършвана като търговец, дейността на лицата по чл. 2 от Търговския закон, както и всяка друга дейност, осъществявана с цел печалба. За съда не съществува съмнение, че осигуряването на управителя на дружеството, само по себе си, не представлява форма на стопанска дейност и следователно са налице всички кумулативни условия на § 1, т. 30 от ДР на ЗСч. След като не са събрани доказателства, които да опровергават данните от подадената от дружеството

декларация за неосъществяване на дейност и които да изключват приложението на чл.92, ал.4 от ЗКПО, не би могло да се счете, че дружеството е било натоварено със задължението по чл.92, ал.1 от ЗКПО. Следователно в случая неизпълнението на това задължение не представлява административно нарушение. Това обуславя отмяната на атакуваното наказателно постановление поради неправилно приложение на материалния закон, тъй като е наложено наказание за нарушение, извършването на което не е безспорно доказано.

Макар и липсата на административно нарушение да е абсолютно основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление, за изчерпателност следва да се отбележи, че при извършената цялостна **служебна проверка**, с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК, съдът констатира наличието и на съществени нарушения на процесуалните правила. Действително, актът и наказателното постановление са издадени в предвидените за това срокове. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, видно от приложеното по делото копие на Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП. Макар и да не е посочено изрично, че се твърди, че дружеството е извършвало дейност, наказващият орган е описал обстоятелствата, въз основа на които е формирал такъв извод, а именно-подадените декларации, обр. 1 и обр.6. Съдът констатира обаче, че актът незаконосъобразно е съставен в отсъствие на представител на дружеството. Според императивната разпоредба на чл.40, ал.1 от ЗАНН актът се съставя в присъствието на нарушителя. Изключение е предвидено във втората алинея на цитираната норма само в случаите, когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта. В случая дружеството не е било поканено по надлежния за това ред да изпрати представител за съставяне на АУАН. Поканата е била изпратена чрез Български пощи, но била върната с отбелязване на пощенския плик, че няма никой на адреса. Видно от приложената обратна разписка обаче, поканата е била изпратена на адрес: гр.**Варна**, ул.“Св. Св. Кирил и Методий“ №22. В действителност седалището на дружеството е на същия адрес, но в гр.**Провадия**, където покана не е била изпратена. Следва да се отбележи, че наказателното постановление без затруднения е било връчено на дружеството на действителния му адрес, на който е било и редовно призовано за съдебното заседание. Следователно не е била налице невъзможност

нарушителят да бъде намерен. При така установеното следва да се приеме, че въззивното дружество не е било поканено за съставянето на процесния АУАН, но не е било невъзможно да бъде намерено, при което не са били налице предпоставките по чл.40, ал.2 от ЗАНН, приложението на който е довело до съществено накърняване на процесуалните права на нарушителя. Ненадлежната покана за съставяне на АУАН ограничава правото на санкционираното лице да участва в най-ранния етап на административно наказателното производство. Това нарушение не се санира с факта, че по-късно актът е бил надлежно връчен на лицето. В практиката на съдилищата последователно се третира като съществено процесуално нарушение съставянето на АУАН в отсъствието на нарушителя, без да са налични условията за това, което представлява и самостоятелно основание за обуславя отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Съдът намира за необходимо да отбележи и че в наказателното постановление не е посочена датата, на която се приема, че е извършено нарушението. Действително, посочена е крайната дата, до която задължението по чл.92 ал.1 от ЗКПО е можело да бъде законосъобразно изпълнено-до 30.06.2021г. След това обаче в НП е допуснато противоречие, като е посочено, че ГДД за **2019**г. не е подадена към датата на съставяне на акта. Дори и несъответствието да се дължи на техническа грешка, същото е довело до неяснота относно фактическите твърдения на наказващия орган, рефлектираща върху правото на защита на санкционираното лице и водеща до затруднение последното да разбере извършването на какво нарушение му е вменено.

Предвид всичко изложено съдът намира, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното от пълномощника на жалбоподателя преди края на съдебното заседание съответно искане, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.1 от ГПК на „Строителство и ремонт 09“ ЕООД следва да се присъдят направените по делото разноски. Същите се изразяват в заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300,00 лв. за процесуално представителство. В случая уговореното възнаграждение е в минимален

размер и следва да бъде присъдено изцяло.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление №613341-F628759/24.11.2021г. на директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП-Варна, с което на „Строителство и ремонт 09“ ЕООД -гр.Провадия, ЕИК:200878669, на основание чл.53 от ЗАНН, във вр. с чл.261, ал.1 от ЗКПО, е наложено административно наказание “имуществена санкция” в размер на 500.00 лв., като **незаконосъобразно**.

ОСЪЖДА Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП-Варна да заплати на „Строителство и ремонт 09“ ЕООД -гр.Провадия, ЕИК:200878669 сумата от 300,00 лева /триста лева/, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____